Întrebare pentru sinodul BOR: Câte "părți" are Biserica Ortodoxă Ucraineană?

La data de 13 februarie 2020 s-au ținut lucrările sinodului Bisericii Ortodoxe Române. Printre alte hotărâri, sinodul BOR s-a pronunțat și asupra problemei invitației de a participa la "întâlnirea de la Amman", convocată de Patriarhul Ierusalimului.

Cu această ocazie, sinodul patriarhal a emis un punct de vedere despre situația din Ucraina, care merită analizat, deoarece reprezintă o oarecare schimbare a opiniei Bisericii noastre față de realitatea bisericească din Ucraina.

Sinodul a decis să reitereze, în problema ucraineană, poziția sa anterioară cu privire la autocefalia ucraineană, îndemnând Patriarhia Constantinopolului și pe cea a Moscovei să continue dialogul pentru a rezolva pașnic problema. O poziție care în sine este corectă.

Ceea ce nu este corect și reprezintă o derogare de la poziția anterioară a Patriarhiei Române este statutul pe care îl recunoaște schismei ucrainene a lui Epifanie Dumenko.

Vorbind despre problema schismei din Ucraina, comunicatul împarte Bisericile Ortodoxe Locale în "Biserici Ortodoxe pro-Constantinopol" și "Biserici Ortodoxe pro-Moscova", fără a ne spune în care dintre tabere se plasează Patriarhia Română.

Din acest motiv, am putea crede că acest comunicat se dorește a fi un fel de îndemn la medierea conflictului, în linia deja cunoscută a Patriarhiei Române, care se promovează ca un fel de punte de legătură între Ortodoxia de limbă greacă și cea de limbă slavă.

Să nu uităm discursul organelor de presă patriarhale și filopatriarhale după sinodul eretic din Creta, când acestea au ridicat în slăvi prestația patriarhului și a mitropolitului Teofan ca lianți între slavi și greci, iar atitudinea de la sinod ca o adevărată balanță care a ținut adevărul de credință ortodoxă.

Toate aceste viziuni iluzorii i-au ajutat pe cei ce le-au promovat în spațiul public să le mascheze lipsa de atitudine față de erezia gravă pe care a promovat-o sinodul eretic din Creta.

Rămân ne neuitat tiradele din presa laică, în general neomarxistă și anticreștină până în măduva oaselor, devenită deodată religioasă și elogiind ecumeniști precum mitropolitul Nifon al Târgoviștei ca "ambasadori" și "miniștri de externe" ai Ortodoxiei.

Având în vedere că Patriarhia are astfel de ambiții, nu e de mirare că dă un răspuns la invitația de la Amman sub această formă a unei propuneri de mediere între Moscova și Fanar.

Poziția reală a Patriarhiei Române transpare însă din propunerea propriu-zisă: independența tuturor ortodocșilor din Ucraina, în condițiile în care Biserica Ortodoxă Ucraineană, cea canonică, nu și-a manifestat niciodată dorința de a cere Moscovei autocefalia.

Punerea pe tapet a unei astfel de propuneri ar putea crea mai multe probleme decât ar rezolva. Patriarhia Română propune într-un fel ducerea până la capăt a ceea ce nici patriarhul ecumenist Bartolomeu nu a visat.

Comunicatul sinodal vorbește despre acordarea autocefaliei **întregii Biserici a Ucrainei (nu doar a unei părți)**.

Este adevărat că un comunicat care se dorește o invitație la dialog trebuie să facă oarecare concesie unuia dintre partenerii de dialog.

Însă numirea schismei lui Epifanie Dumenko ca "parte" a Bisericii Ucrainene echivalează cu o recunoaștere a schismei ucrainene ca "Biserică".

Fără îndoială, nu este vorba despre o recunoaștere a tomosului de autocefalie a schismei ucrainene, emis de Patriarhia Ecumenică cu încălcarea sfintelor canoane, nici de vreo intrare în comuniune cu schismaticii ucraineni, prin pomenirea lui Dumenko ca episcop sau prin conslujire cu el.

Însă formularea nefericită a sinodului BOR poate fi interpretată ca o recunoaștere în stil ecumenist a schismaticilor ucraineni ca parte a Bisericii Ortodoxe Ucrainene.

Așa cum sinodul ecumenist de la Creta a recunoscut statutul de "biserici" ereticilor de tot felul, considerându-le părți ale "Bisericii lui Hristos" pe care dorește să o reclădească ecumenismul, tot în același duh pare a recunoaște Patriarhia Română că schismaticii lui Dumenko sunt o parte a Bisericii din Ucraina. Ceea ce este greșit.

Odată ajunși în acest punct, se impune să punem Patriarhiei Române întrebarea din titlul acestui material: **Câte părți are Biserica Ortodoxă Ucraineană**?

Am scris și noi pe site de nenumărate ori, au început să apară și în spațiul grecesc luări de poziție serioase care vorbesc despre situația din Ucraina ca despre un experiment ecumenist menit să promoveze noul mod de a realiza unirea Ortodoxiei cu papismul.

> *Patriarhul eretic Bartolomeu, susținut de papa Francisc, a creat în Ucraina premisele desăvârșirii uniației greco-catolice*

Una dintre cele mai serioase luări de poziție aparține mitropolitului Serafim din Pireu, emisă la data de 18 februarie 2020 la Pireu.

La începutul anului, mitropolitul Serafim a participat la Pireu alături de arhiepiscopul Ieronim al Atenei la o slujbă comună în care a fost pomenit Epifanie Dumenko ca episcop.

Gestul ne-a dezamăgit pe toți, mai ales că știam poziția corectă de până atunci față de luptă a mitropolitului Pireului.

> *Preotul schismatic Staicu, preocupat brusc de schisma ucraineană pentru a-i denigra pe antiecumeniștii români*

Membrii grupului schismatic desprins din rândul nepomenitorilor români au exultat, doi dintre liderii lor prinzându-se într-un dans diavolesc al bucuriei pentru faptul că episcopul din Pireu a cedat presiunii.

S-au grăbit să se laudă că ei au avut dreptate mereu, că mitropolitul este un "criptoecumenist".

Și-a găsit gruparea Staicu-Sava-Rădeni episcop?

Au avut chiar obrăznicia să se întrebe "retoric" "Cine este cu adevărat în schismă?", uitând că în urmă cu doi ani, în aprilie 2018, ei înșiși au participat la o slujbă la Barajevo, Serbia, oficiată de un minciunohorepiscop minciunohirotonit de fostul episcop Artemie din Kosovo, anatemizat în mai 2015 de către sinodul Bisericii Ortodoxe Sârbe pentru refuzul de a reveni în comuniune cu Biserica Sârbă și de a-l demite pe horepiscopul hirotonit de unul singur, că și-au petrecut un an de zile argumentând într-o manieră delirantă că hirotonirile lui Artemie, care are exact aceeași situație canonică precum cea a lui Epifanie Dumenko, sunt valide, astfel îmbrățișând cu totul schisma sârbească.

Cele trei etape gândite de Fanar pentru unificarea Ortodoxiei mondiale cu papismul eretic, până în anul 2025

Mitropolitul Serafim ia o nouă poziție ortodoxă contra schismei ucrainene, arătând că planul Fanarului de unire a Bisericilor Ortodoxe cu papismul este în trei etape.

Prima etapă a acestui plan îl reprezintă **unirea schismei ucrainene cu papistașii greco-catolici ucraineni**.

A doua etapă va viza încorporarea în acest construct a tuturor Bisericilor Ortodoxe Locale pro-Constantinopol, cum le numește Patriarhia Română, iar a treia, extinderea la nivelul întregii Ortodoxii.

Un punct de vedere similar a emis și profesorul universitar de la Facultatea de Drept din Salonic, Kyriakos Kyriazopolos, care predă Drept bisericesc la facultatea respectivă.

Experimentul ucrainean al Vaticanului și Fanarului ca prim pas către unificarea Ortodoxiei cu papismul

Profesorul tesalonicean vorbește despre Ucraina ca experiment al unificării dintre Ortodoxie și papism, exact ca și mitropolitului Pireului, **exact așa cum am spus-**

o și noi pe acest site de mai bine de un an de zile și i-am spus-o și Patriarhiei prin memoriul pe care l-am trimis de la Sinaxa din Botoșani, din 1 mai 2019.

> *Schisma din Ucraina este o altă formă de uniație!*

Conform domniei sale, papa urmărește să îl atragă pe patriarhul eretic Bartolomeu într-o structură bisericească papistă, în care Bisericile Ortodoxe să fie unite cu Roma, după modelul uniat experimentat în Ucraina, și supuse sub conducerea patriarhului Bartolomeu.

Patriarhul din Fanar ar putea astfel dobândi o putere reală în rândul pe atunci foștilor ortodocși, pe care i-ar putea conduce nemijlocit. Aceasta cât timp ar permite papa, pentru că structura de putere nu ar prevedea caracterul permanent al funcției sale (în papism permanent este doar papa și acoliții săi).

Atunci când va dori, papa va desființa structura răsăriteană, iar ortodocșii vor fi dați definitiv pe mâna papistașilor.

Pe lângă experimentul ucrainean, papa își pregătește domnia și prin comisia teologică mixtă de recunoaștere a primatului papal, care a semnat deja două documente, la Ravenna și Chieti, în care se recunoaște de către ortodocși acest primat în primul mileniu.

Reprezentantul BOR la acea întrunire exulta, într-o convorbire privată de acum câțiva ani, afirmând, în stilul deja cunoscut, că ceea ce s-a obținut la Chieti nu a visat nici… Sfântul Marcu Eugenicul: recunoașterea din partea papei că în Orient papalitatea nu a avut întâietate jurisdicțională, ci doar onorifică.

Adică papistașii au oferit ceea ce nu au avut niciodată și au primit de la ecumeniștii ortodocșii ceea ce nici nu visau: recunoașterea primatului papal.

Ecumeniștii spun că e onorific, că e condiționat de sinodalitate etc. Profesorul de drept Kyriazopoulos arată ce valoare are sinodalitatea în papism. Uniația din Transilvania ne învață cât valorează statutul onorific al recunoașterii papei. În Ardeal a ținut o generație, după care a devenit obligație jurisdicțională.

Ceea ce nu știu însă nici mitropolitul Pireului, nici profesorul Kyriazopoulos (deși s-ar putea să fi citit totuși relatarea noastră pe *Katanixis*) este că **Ucraina nu**

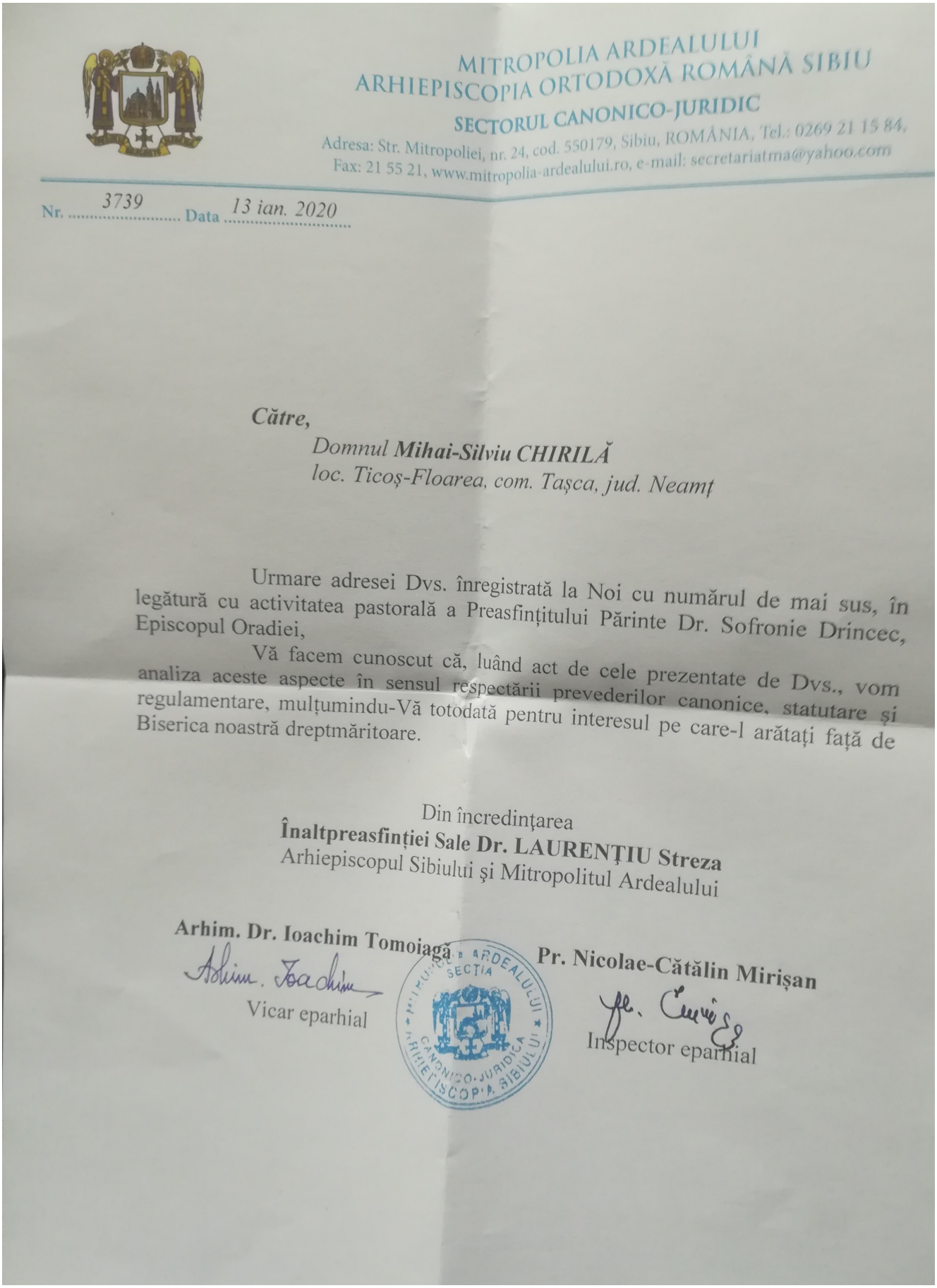
este singura țară care experimentează unificarea ortodocșilor cu papistașii greco-catolici.

În Biserica Ortodoxă Română "experimentul" se realizează la Oradea, de către episcopul filouniat Sofronie Drincec, pomenit la 8 septembrie 2019, în prezență, ca episcop uniat.

> *Credincioși bihoreni cer sinodului Mitropoliei Ardealului caterisirea episcopului Sofronie Drincec pentru apostazie*

După șase luni de tăcere mormântală, Mitropolia Ardealului mi-a transmis un răspuns la plângerea formulată în număr personal și a circa 150 de creștini care au semnat o petiție online pe care *Mărturisirea Ortodoxă* a inițiat-o la acel moment în sprijinul credincioșilor din Bihor care au sesizat Sinodul din Sibiu pe această temă.

Așteptăm să vedem ce va spune Mitropolia Ardealului despre gestul episcopului orădean: îl va găsi nevinovat sau îl va sancționa cum se cuvine, apărând astfel Biserica Ortodoxă Română de riscul de a fi înglobată în erezia papistă?

MITROPOLIA ARDEALULUI
ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ SIBIU
SECTORUL CANONICO-JURIDIC
Adresa: Str. Mitropoliei, nr. 24, cod. 550179, Sibiu, ROMÂNIA, Tel.: 0269 21 15 84,
Fax: 21 55 21, www.mitropolia-ardealului.ro, e-mail: secretariatma@yahoo.com

Nr. 3739 Data 13 ian. 2020

Către,

Domnul ***Mihai-Silviu CHIRILĂ***
loc. Ticoș-Floarea, com. Tașca, jud. Neamț

Urmare adresei Dvs. înregistrată la Noi cu numărul de mai sus, în legătură cu activitatea pastorală a Preasfințitului Părinte Dr. Sofronie Drincec, Episcopul Oradiei,

Vă facem cunoscut că, luând act de cele prezentate de Dvs., vom analiza aceste aspecte în sensul respectării prevederilor canonice, statutare și regulamentare, mulțumindu-Vă totodată pentru interesul pe care-l arătați față de Biserica noastră dreptmăritoare.

Din încredințarea
Înaltpreasfinției Sale Dr. LAURENȚIU Streza
Arhiepiscopul Sibiului și Mitropolitul Ardealului

Arhim. Dr. Ioachim Tomoiagă
Vicar eparhial

Pr. Nicolae-Cătălin Mirișan
Inspector eparhial

btr

Lentoarea cu care merge investigația nu prevestește prea multe rezultate

pozitive, mai ales că de atunci au trecut deja două sesiuni ale sinodului BOR, iar problema aceasta încă nu a fost pusă pe tapet, deși este una extrem de gravă.

Comunicatul Patriarhiei ne informează că la Amman va fi trimisă o delegație, pentru **a nu părea că acea întâlnire e una a întâistătătorilor**.

De ce o fi preocupată Patriarhia de acest aspect? Ne place să credem și pentru că noi am denunțat vehement noua "sinodalitate" pe care a inaugurat-o adunarea din Creta.

Este posibil să aibă legătură și cu relațiile dintre București și Patriarhia Ierusalimului, cu care Patriarhia noastră a întrerupt la un moment dat contactele. Este greu de crezut că propunerea de mediere a sinodului BOR va fi acceptată atât de ușor de către partenerii din alte Biserici, mai ales când va fi făcută de o simplă delegație.

Luând în calcul cele spuse până aici, ne întrebăm: **Este o idee bună să militățm pentru independența "tuturor părților" Bisericii Ucrainei, în condițiile în care partea reală, Biserica Ucrainei canonică, nu își dorește autocefalie, iar celelalte grupări, care nu sunt parte a Bisericii Ortodoxe Ucrainene, ci sunt în afara Bisericii Ortodoxe, sunt părți ale unui experiment ce vizează integrarea ecumenistă a Ortodoxiei în constructul eretic al mișcării ecumeniste?**

Servește o astfel de propunere păcii în Ortodoxie sau doar planului ecumenist de continuare a diluării Ortodoxiei și a includere a ei în corpusul eretic papist?